

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravništvu. Rokopisi pa
uredništvu, JEŽA' v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 23. - V Ljubljani, dne 6. novembra 1909. - Leto VII.



Sosedje.

A: „Ali pridete s svojim sosedom večkrat skupaj?“

B: „Gotovo! Letos sva prišla skupaj prvič na Golici, drugič pa na Triglavu!“

Zadnje upanje.

Gospod (starejši gospodični, ki je hotela v obupu skočiti v vodo): „Gospodična, potrpite vsaj toliko, da se vpelje davek za samce!“



STAVA.

Mladi Berčon je bil srečen, kot malokdo. Že v izbiranju staršev je bil tako previden, da si je izbral za očeta zelo imovitega pivovarnarja, za mater pa dobrosrčno blago ženico, ki ni sinu nikdar nobene prošnje odrekla. Zvit in len, kakor je bil, zdrčal je skozi gimnazijske razrede, kakor po sanjkališču z malimi ovirami ter pridrčal na vseučilišče na Dunaj, da si tam prisvoji potrebne vede, ali bolje, da izpozna Dunaj ponoči in podnevi temeljito. In ko je prišel na Dunaj, imel je zopet srečo, da je dobil udobno stanovanje uprav nasproti stanovanja ljubke subretke Lole . . .

Ko jo je prvič vzrl na nasprotnem oknu, ga je kar očarala njena lepota. In sklenil je takoj prisvojiti si njeno srce.

In zopet se mu je podjetje posrečilo; čez teden dni jo je že spremljal iz gledišča domov, in čez štirinajst dni ga je že celo povabila na svoj dom.

Pri kozarcu penečega šampanca ji je prisegal večno zvestobo „večno“ seveda toliko časa, dokler ostane na Dunaju.

„Resnično! Vzamete li stvar tako resno?“ pripomnila je Lola smehljaje.

„Koliko staviva?“ dostavila je Lola hladno.

„Staviva? Kolikor hočete, ljuba Lola!“

„Dobro torej, reciva dvatisoč kron.“

„Vsprejem!“ vskliknil je Berčon navdušeno. „Dvatisoč kron plača oni, ki prvi prelomi zvestobo,“ in zamašek je zletel iz šampanjske steklenice v strop, ki pa ta večer ni bil zadnji.

* * *

Trije tedni so potekali. Berčonu je postala ta ljubezen že več ko odveč. Saj je še toliko lepih metuljčkov s svilnatimi krili, katere bi le prerad pridobil za svoje srce. Že hčerka njegove gospodinje je bila prijeten metuljček; potem pred vsemi Lolina brhka in vesela sobarica, z njenimi kakor oglje črnimi kodri in strastno plamtečimi očmi. — Vselej, kadar mu je odpirala vrata in so zaplamtele v polutemi njene oči, zaskalelo ga je nekaj pri srcu in tedaj bi jo vselej najraje objel in pritisnil na zvesto svoje srce. Ko bi le ne bilo te preklicane stave! Zakaj se je vendar tako prenaglil?

Nekako ozlovoljen se je vrnil nekega dne od kosila domov. Majnikovo solnce je žarelo z jasnega neba na velikomestni tlak. Baš je hotel zagrniti okna svojega stanovanja s svilnatimi zagrinjali in leči nekoliko k počitku, ko zapazi na cesti častnika, ki se je izprehajal pred hišo, v kateri je stanovala njegova Lola, kakor bi nekoga čakal. Mož je Berčona zanimal, ne zaradi njegove uniforme. Nikakor ne; nikdar ni hrepenel po takem razkošju. kričeče Zanimala ga je pa njegova nestrpnost, s katero se je oziral okoli sebe.

Naenkrat je obstal pred Lolinim stanovanjem, pozvonil odločno ter izginil v veži.

Divje misli so se porodile Berčonu v glavi: „Lola mi je nezvesta, Lola je prelomila prisego; ta lahkoživka!“

Kakor pajek na muhe, je prežal Berčon za zagrinjalom; toda šele po preteku ene ure se je prikazal častnik vidno olajšan na ulici. Berčon se je vrgel ogorčen na divan. In v zavesti, da je zveze z Lolo oproščen in da plača stavo ona, je sladko zadremal.

Zvečer je čakal, da je Lola odšla v gledališče. Nato je pohitel v njeno stanovanje in je pozvonil. Sobarica mu je odprla.

„Ali je gospodična še doma?“ vprašal je, kakor bi ne vedel, da je že odšla.

„Ne, gospod, gospodična je že odšla,“ odgovorila mu je sobarica in ga ljubko pogledala.

„Tako?“ začudil se je Berčon, „potem jo počakam, saj danes nastopi itak samo v prvem dejanju.“

„Ako vam čas ne bo predolg, prosim,“ in odprla mu je vrata razkošno opremljene vsprejemnice ter mu ponudila baržunast naslonjač.

„Kdo pa je bil oni tuji gospod,“ ogovoril je Berčon dražestno sobarico, „ki se je danes tako dolgo mudil pri gospodični?“

„To pa ne vem, gospod,“ odgovorila je kakor v zadregi.

„Kaj, vi tega ne veste! Ali vas ni prav nič zanimal?“

„Ne, prav nič!“ in stala je pred Berčonom ter mu zrla s plamenečimi očmi naravnost v obraz. Tedaj pa se ni mogel več premagati: „Anica,“ zašepetal je proseče, „Anica, ljubim te nepopisljivo in obožavam te!“ in objel ji je z obema rokama labodji vrat in dolg krepak poljub ji je pritisnil na žareče ustnice.

„In jaz, — oh, ko bi vi vedeli, kako mi vselej srce zatrepeče, ko vam moram odpirati vrata. Res, večkrat bi se najraje izjokala,“ vzdihnila je sobarica tožno. „In kolikokrat hrepenim po vas. Marsikatero uro presanjam o vas in po življenja bi žrtvovala rada samo za en poljub na vaše mladosti kipeče ustnice!“

„Anica! Ali res? Ti si dražestna, Ana, ti si moja“ — nadalje ni mogel, kajti zamašila mu je poredno se smehljaje usta z drobno ročico. — — —

* * *

Drugi dan prejel je Berčon naslednje pismo:

Dragi gospod!

Vašo stavo ste sijajno izgubili! Ana je izvršila svojo nalogo izborna. O, vi bedak, da se pustite preslepiti taki goski. Povedala mi je vse. In dalje: Oni častnik, ki me je obiskal in na katerega ste bili tako ljubosumni, je moj rodni brat, ki me je obiskal zaradi neke zelo nujne denarne zadeve. Vam to lahko zaupam, toda prosim da molčite. Zaigral je pettisoč kron! Dvatisoč so mu dali starši, entisoč sem mu dala jaz, po ostalih dvatisoč kron pa bom poslala nocoj k vam, da jih izplačate kot izgubljeno stavo.

Pa ne zamerite!

Vaša zvesta

Lola.





TUGOMER SOLZINSKY.

VERZI.

V.

Nikdar več ne bodem v verzih
morda za dekletom tožil!
če se ljubilo mi peti,
bom samo vesele krožil,

Če pa ljubiti bom hotel —
saj imam recept, ni vraga,
ki v kočljivem položaju
imenitno mi pomaga.

VI.

Zdij nimam svoje ljubice,
pa me boli srce!
a ko sem ljubico imel,
me je bolelo vse.....

Po mojem mnenju bolje je,
če nima človek ljubice.

VII.

Dobil sem drobno pisemce:
Adijo! zdrav ostani!
in ne zameri, da pri nas
ni več tako kot lani.....

Skoz okno gledam tih in nem,
ko padajo snežinke.....
ha-ha! prelep je danes dan,
da pel bi žalostinke!



Slaba vest.

Natakar (gostilničarju): „Nek gost hoče takoj z vami govoriti.“

Gostilničar: „Ako je bržolo, recite mu da me ni doma.“

Kazen.

Gospod (raznašalcu denarnih pisem): „Kako ste mogli na moje ime glasečo se poštno nakaznico vrniti odpošiljatelju ko nedostavljivo; saj niti v mojem stanovanju niste bili.“

Raznašalec: „Trikrat sem bil namenjen z nakaznico k vam, pa vsakokrat sem srečal na stopnicah davčnega eksekutorja, kateri mi je povedal, da ste odpotovali.“

Zafrknjen

Bahač: „Svoje hčere ne morem dati vam v zakon, kajti jaz sem v takih zadevah zelo izbirčen.“

Snubec: „Jaz pa ne!“

Bogati stric.

— „Kako gre kaj tvojemu bogatemu stricu?“

— „Slab je slab! Vsak dan pričakujem katastrofe.“

— „Potem mi pa lahko posodiš sto kron!“

Večkrat polit.

„Ali hodi Janko še vedno peti podoknice Caharijevi Minki?“

„Da, kmalu bo vsa tamkajšna okolica pod vodo.“

Olajševnlno.

Sodnik: „Vi ste priči gospodični Osi, ukradli do malega vso doto!“

Tat: „Prosim, gospod sodnik; le pogledjte jo: ta bi tudi z največjo doto — obsedela.“

Primera.

— „Kadar opazujem hči bogatega bankirja, vselej se domislím na nekatere moderne opere.“

— „Kako to?“

— „Nič na njej, a oprema imenitna!“

Pozorni natakár.

Natakár: „Prosim gospod, pazite! Juha je tako vroča, da sem si oba palca opekel, ko sem jih vanjo vtaknil!“

Tolažba.

Gospodična. „Šest let je že, kar sva zaročena!“

Gospod: „Nič ne de; bova pa zato tem manje časa poročena!“

Po igračah otrok izpoznamo njihove starše.

Marsikdo je tako skromen, da je že srečen, ako je le udeležen kot gonjač na lovu za srečo.

Izpremembra.

„Kakšen pa si danes? Tako si opraskan, da te ni mogoče izpoznati!“

„Sinoči sem prišel natrkan domov, pa je moja žena poskusila napraviti iz mene družega človeka!“



(Brezpogojno.)

Brezpogojno.

— „Ali je to tvoja prva soproga?“

— „Da; in tudi — zadnja.“



Zablebetal.

— „Kovač te je v družbi zmerjal z oslom, a ti si mu odpustil, ko ti je odštel pet kron! Ti res nisi drag!“

— „Kaj pa hočem? Ko bi mi dal vsak pet kron, ki me je že z oslom zmerjal, bil bi danes bogatin!“



JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA ŠTAJERSKEM.

16. Marberška dvorana.

Kdor hoče vedeti, kaj je pridnost in kaj je delo, naj stopi nad Marberg k staremu parobu, kjer je stal nekdanji marberški hrast. Velike rjave mravlje so se nastanile pod parobom, ki so presekale zemljo, kamen in korenje ter si zgradile velikansko domovje. Na vse zgodaj že maršira na stotine krepih rjavih delavcev iz globokih lukenj in se raztepa v procesijah na vse strani, nekateri v gozd, drugi navzdol na polje, tretja skupina pa že vlači suhega hrošča proti domu. Na stotine delavcev pa se suče doma po mravljišu, ki snažijo stanovanja, rahljajo zemljo in razširjajo hodnike. Niti trenutek ni miru, nihče si ne upa počivati v senci in šele zvečer ob solnčnem zahodu se polagoma zgubljajo rjavi težaki pod zemljo. Redki stražniki še pogledujejo v mraku tupatam, ali so vsi prihodi skrbno zadelani in ali je okolica mirna. Ko se prepričajo, da ni nobene nevarnosti in da je vse v redu, takrat se zakopljejo celo zadnje straže pod mehko zemljo.

Kdor hoče vedeti, kaj je pridnost in kaj je delo, naj pride v Marberg, kjer se zida sredi trga nova občinska hiša. —

Od jutra do večera se giblje na stotine rok po stavbišču. Tu se kopljejo kleti in temeljni jarki, tam se privrža kamenje, tu se seje zemlja skoz železna sita, tam se vdeluje blato in gasi apno. Po sosednem travniku leže debela in že so tesarji na delu, koliko mož pa še hodi po marberških gozdih, ki iščejo priprave

hojke, jelke, bore in hraste. Dela je dovolj tudi za žene in deco. V Marbergu ni počitka več, a ga tudi ne bo, dokler ne bo dovršena njihova imenitna občinska stavba. Od zore do mraka se trudijo roke, od mraka do dne pa bistré glave, ki premišljujejo in se posvetujejo v tajnih ponočnih sejah o vseh malenkostih, na katere se ne sme pozabiti pri veliki stavbi. Eden edini odbor ne zmore toliko dela. Zato so se razdelili možje v 15 samostojnih odsekov, v katerih so se imela natančno premisliti in preresetati posamezna dela. Nekateri odseki so bili zelo delavni, v drugih pa se je delalo začetkoma bolj počasi. „Podstrešni odsek“ je imel že davno dovršene načrte in stesano slame, ko še „temeljski odsek“ ni imel v redu niti številke o dolžini in širokosti stavbe. „Zidarski odsek“ bi bil že rad začel z resničnim zidanjem in je silil, naj se mu vendar pokažejo načrti „temeljskega odseka“. Ni čuda, da se je delalo povsod, kjer se ljudje vzajemno vzpodbujajo in priganjajo in kjer se skušajo drug drugega prehiteti in prekositi.

Stavba je že rastla. Dan za dnevom se je spenjal obod više na vseh koncih in krajih. Ni bil iz kamena, ne iz opeke. „Zidarski odsek“ je bil prišel na posebno izvrstno misel. Ker se mu je zdelo obsekavanje kamena premudno in žganje opeke pretežko in dolgočasno, je zidal ali bolje „butal“ z obdelanim blatom namreč z ilovico, pomešano s slamo. Ko se je za silo posušila prva plast, se je butalo više in više in za tri tedne je stal ogromni obod v Marbergu, dva sežnja visok, 15 sežnjev dolg in 5 sežnjev širok. Vreme je bilo staviteljem zelo naklonjeno. Zadnja stena v obodu se jim je sicer enkrat prevrgla, toda kmalu je bilo vse popravljeno. Zdaj še le so žgali opeko. Nametali so v obod in okoli njega šibja, lesa in slame, kar so užgali, da bi postal ves obod kakor ena sama opeka. Vse je šlo po sreči. Drugega dne so že vlečili bruna in tramove na vrh, tretji dan zbijali lemeže in začeli pokrivati. Streha je bila nekoliko prekratka, a kar je prekratko, se lahko dostavi in obije z deskami.

Ko je bila nova občinska dvorana pod streho, se je napovedal tridnevni počitek. V treh dneh se je menila prirediti domača veselica, prva marberška slavnost v novem rotovžu. Naročila se je godba in Marberžanke so napekle mesa in pogač. Neizmerno pa so strneli stavitelji, ko so zapazili, da je v novem rotovžu popolnoma tema kakor v kozjem rogu. Pri butanju so bili pustili

samo ozko luknjo kot vhod v rotovž, na okna pa so celo pozabili. Nikomur se prej ni niti sanjalo, da se puščajo v zidovih okna zaradi svetlobe. Kaj sedaj storiti, da bo v hiši svetlo? Ves ubogi dan žgati luč bi bilo preveč in še baje za oči ni dobro, je rekel neki tržan.

Slavnost pa se kljub temi v občinski hiši ni odrekla. Možje so prišli s svojimi družinami pred novo hišo, kjer se je jedlo in pilo, igralo in plesalo.

Od tega dne je bila pot skozi Marberg zopet odprta. Precej okoliških ljudi je prišlo gledat, kaj neki so si zgradili Marberžani. Smehljaje so hodili krog zanimive hiše in migali z glavami. Prisopal je tudi šepavi kočar Lačnov Jurij iz Vižinge z veliko vrečo moke na hrbtu. Šterc ga je poznal in nagovoril:

„Hej Lačen, kajносиš v vreči, svoje grehe kali, da tako sopeš in finiš?“ Marberžani so se glasno krohotali temu nagovoru.

Ta zgaga me hoče za norca imeti, je menil Jurij in je hotel pošteno odgovoriti, pa si je premislil.

„Če bi nosil ti pol ure to-le vrečo, bi tudi sopihal. Pa kaj sem hotel reči?“ V mlinu sem zvedel, da slavite otvoritev nove občinske hiše.“

Lačkov Jurij, je prislonil vrečo ob steno in pogledal skoz luknjo v rotovž. Nato se je obrnil k Štercu ter rekel:

„Oken pa niste napravili. Ali se bojite da bi vam ušla tema iz občinske hiše?“

Jurij se je držal zelo resno, ko si je ogledoval marberško stavbo. Kmalu se je zbrala skupina marberških mož krog njega, češ, ta bo nam dobro presodil in nas pohvalil. Ker pa dolgo ni zinil nobene besede, je začel Šterc:

„Čuješ Jurij, ti si že večkrat povedal kako pametno, svetuj nam, svetuj, kako bi si najlažje in najceneje spravili več luči v to lepo hišo! Mogoče bi bila škoda, če bi morali v tako lepem poslopju temo rediti.“

„Kaj bi vam svetoval?“ je odgovoril Jurij in si nalagal počasi zopet svojo vrečo moke na ramo. „V vreče si naložite luči in jo potem izstresite v hišo, pa bo!“

Možje so se zamislili na hip, Lačnov Jurij pa jih je pozdravil in vlekel svojo vrečo dalje proti domu.

„Saj res!“ se je začudil ves zbor. „To je pa pametna misel. Hvala ti, Lačen!“ se je zadrł Šterc za Jurjem.

Takoj so privlekli največje vreče iz hiš in kleti in jih razvezali, da je sijalo solnce v nje. Ko so se vreče nekoliko ogrele in je bilo na njih dovolj luči, popade vsak svojo vrečo in jo zaveže, da mu ne uide svetloba, ter hiti z njo v hišo. Tam so iztresali svetlobo kakor koruzo ter se vračali naglo zopet po drugo.

„Glej, glej,“ pravi Purcl, ki je opravljal zelo dobro svoj posel, saj je res že veliko bolj svetlo v palači. Ko sem bežal zdaj skoz vrata in sem po neprevidnosti butnil s čelom ob steno, se je po hiši tako razsvetlilo kakor če se bliska. Le pridno delajmo!“

Nato so hiteli in nosili še bolj in bi bili gotovo nosili do solnčnega zahoda. A sreča jim je prinesla rešitelja in pomočnika. Kovač Klančič od Sv. Janža, dober znanec marberških tržanov, je prišel gledat, ker je bil prodrł glas o marberški palači celo k njemu v Kozjaške planine. Smilili so se mu marberški prijatelji, zato jim je pokazal pravo pot. Navrtal in izsekal jim je v steni okno in nato so si izvrtali in izsekali Marberžani v prihodnjih dneh sami ostalih 23 oken. Sedaj je bila dvorana svetla in po mesecih je bila tudi že pobeljena in precej v redu. Nekoliko prevelika se je zdela prvi hip celo častiželjnim domačinom a prišli so časi, ko jim je dobro služila.

Dodatek k pripovedki o marberški dvorani.

Pohorski muzikant pripoveduje, da kovač Klančič ni kar, naravnost povedal Marberžanom svojega dobrega nasveta, kako se naj spravi svetloba v občinsko dvorano, ampak da jim je poprej poplačal stari dolg. Saj še veste, da so Marberžani nekđaj zaprli Klančiča, ko je klical po Marbergu „živili Slovenci!“, česar jim Klančič dolgo ni mogel odpustiti. Klančič je bil sicer dober kristjan, toda ni nastavljal levega lica, kadar pa ga je udaril kdo po desnem, temveč je rajši vračal ob priliki, kar se mu je posodilo. Po sedmih letih še pride vse prav! Mogoče je toraj res kaj resnice na tem, kar pripoveduje muzikant.

Klančiča so se usmili Marberžani, obljubil jim je, da jim spravi sam svetlobe v dvorano. Drugo jutro naj pridejo, ko bo vse pripravljeno, da jim pokaže, kako se delajo okna.

Marberžani so mu bili hvaležni za te besede in so ga dobro pogostili.

Po noči je šel Klančič v novo hišo ter izdolbel precej veliko odprtino, katero je nazadnje zadela z rahlo plastjo, da ni bilo videti okna. Zaran so ga čakali možje. Klančič jim veli prinesiti sveče in stopi z možmi v temno dvorano. Tam jih zbere okrog sebe in jim ukaže, naj dobro pazijo, da bodo vedeli kako se delejo okna. Pozor! Klančič je stopil na sredo dvorane in se zaletel z vso močjo proti steni, v katero je butnil z glavo. In glej, lepo okno je nastalo, ker je izbil Klančič veliko odprtino s svojo trdo glavo. Skoz okno je zasijal solčni žarek tako lepo, da ni bilo več treba nikakih sveč.

„Tako se dejajo okna.“

Marberžani so se čudili in menili: „Saj to ni prehudo, okna delati znamo mi tudi.“ Zaganjali se in treskali z glavami ob trde stene, toda brez uspeha. Ko so poskušali vsi in že omedlevali s krvavimi glavami, takrat jim je pokazal Klančič še drugi način, kako se vrtajo in sekajo okna z ostrimi dleti in sekirami. Tako pa je šlo, dasiravno počasi. Klančič se je poslovil, češ, da si ostanejo zopet prijatelji, župan Guzl pa je zatrjeval, da se mu v Marbergu ne bo nikdar več nič neprijetnega pripetilo, naj še tolikrat zakliče „živili Slovenci!“





„Žiuja naš narašaj!“ Tku upijeja use naše pulitične stranke in zapelujeja fantičke, ke sa kumi dobr zlezl iz le-pine, de krokaja, pupivaja ukul in se zveraja pu štangah in prauja, de sa teluvadci. Jest mislem, de b blu za take fantičke bulš, če b jh še pr mamah pustl, de b se kej pame-tnega naučl, kokr de jh štulja med ta velke in de se pol šupirja kokr petelini na gnoj.

Kam uma vnder pršli iz taka pulitka? Sej more vnder edn preh kej znat in puskust na svet, prdn se začne u kej mešat. In pr usak druh reč enmu naprej mečeja, de je diletant, če se ni tiste rči učiu,

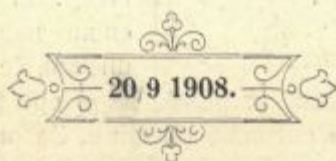
u kera se meša, sam pr pulitk, ke je ena ta nar bl važneh in udguvornih rči, na puznama diletantu. Za pulitka je usak utrok in usaka šema dobra. Sevede za liberalce taka, ke iz nim drži, za Sluvska Ludska stranka pa spet taka, ke se zajna uleče. Pu dežel in pu mest letaja agitatori in preguvarjaja fantičke, de nej iz nim ulečeja in iz nim krokaja, če se čja puštrekat; edn agitator če družga prehitet in na u nekol douh, pa u tku deleč pršlu, de uja agitatori začel že preguvarjat ženske, ke uja zamerkal de se je kej za troštati, de nej budoč narašaj u nhna urgani-zacija zapišeja.

Tku je dondons na svet in ta naumnast ta nar bl ubčutja razn majstri tkula ub pundelkeh. ke preh sa hudil sam kseli iz mačkam v delavnca, zdej hodja pa še lerfanti in če ker majster lerfanta zavol tega za ušesa mal pumeštra, je že taka zamera, de nekol tacga in druh dan ga že naš časnik raztrgaja, de je nasprotnk nhne stranke in kličeja use urage nadnga.

Zatu pa gespudi, ke mate pr teh urgani-zacijah ta velka be-seda, ubugite mene in pestite utroke med utrocm, drgač vam u

enkrat tu še frdaman presedal. Pa tekat u prepozn, tekat uja že jajca pute kumandiral. Dokler uja pr nas utroc pulitka delal, tulk časa se nekar na troštite, de „uremena Krajncam bojo se zjasnila“. Če pa res že na morte prestat brez utrok, pa jh vabte na kašn prpravn kraj in jh pudučujte u tem, kar jm u u žiulejn prou pršlu, nekol pa nekar na veselice u uštarije; tu je zajne strup in strup je za ceu naš narud, ke iz tacga narašaja ute uzgojl same krokarje, pijance in zaprauliuce, ne pa puštene narudnake, kakršneh nam je čez dali bl in krvau putreba.

Tu sm vam puvedu jest ud našga „vrlga“ narašaja, premešlujte pa zdej vi, če nimam res prou in če mate le še mejčkn mužganu, pršli ute du prepričajna, de je nazreu sadje nazdrou in de pu nem rad čluveka pu trebuh šiplje in udpraul ute fantičke ke, kamr šlišja, de na u še vas enkrat pu trebuh zavol tega šipal. Sej veste, de se še žvin pugleda na zube, če je že dost stara za kašn del, vi pa grabte u soj pulitičn strast pu utroceh, kar vam pride pud roka in nubenmo na pugledate na zube, če se jh več mlek na drži. Jest sm tega mnejna, de dokler edn sam soje sulj na zoble, se tud nima nekamr za mešat in — basta.



Vedno nadležen.

Pisar: „Prosim, gospod šef, dovolite da praznujem jutrišni dan, petdeset let je kar sem oženjen!“

Šef: „Eh, vi ste mi pa tudi vedno z vašim praznovanjem na glavi. Pred petindvajsetimi leti, ko ste praznovali svojo srebrno poroko, sem vam moral dati prost dan — in zdaj že zopet!“

Vsestranski.

„Kaj pa je Vrbec pravzaprav po poklicu?“

„Po poklicu? Nič! Toda pripraven je malo za vsak poklic; je kakor kosec; pije kakor pivovar, smrči kakor kak nočni čuvaj in dolgov ima kakor kak štabni častnik.“